

Arrest

nr. 73 909 van 25 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 september 2011 waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 19 september 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, dient op 27 december 2007 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Uit het Eurodac-verslag (vergelijking van vingerafdrukken) blijkt dat verzoekers vingerafdrukken reeds geregistreerd werden in Hongarije op 03 december 2007 en op 17 december 2007.

Een terugnameverzoek wordt gericht aan de Hongaarse autoriteiten, die op 25 januari 2008 instemmen met de terugname.

Op 30 januari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), waartegen verzoeker bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid indient. Bij arrest nr. 6.899 van 1 februari 2008 wordt de vordering verworpen.

Verzoeker verklaart dat hij op 16 januari 2011 het Rijk opnieuw is binnengekomen. Op 17 januari 2011 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 8 februari 2008 wordt een andermaal een terugnameverzoek gericht aan de Hongaarse autoriteiten die op 16 februari 2011 de terugname weigeren.

Op 21 februari 2011 wordt besloten de asielaanvraag in België te behandelen.

Op 7 juli 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 28 juli 2011 neemt de gemachtigde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Verzoeker dient beroep in tegen deze beslissing bij de Raad, die op 25 oktober 2011, bij arrest nr. 69 150, eveneens de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert en dus het beroep verwerpt.

Op 9 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt verzoeker ter kennis gebracht op 19 september 2011 en is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 07.07.2011 bij onze diensten werd ingediend door :

Q.X. (RR (...)), geboren op (...) te P(...).

Nationaliteit: KOSOVO

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter — § 3, 3° — van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.

Gezien de schriftelijke bevestiging d.d. 23.06.2011 van de Orde der Geneesheren (Provinciale Raad van West-Vlaanderen) dat Dr. H. G. op 28.02.2007 levenslang geschorst werd aangezien hij de vereiste voorwaarden voor de uitoefening van de geneeskunde niet meer vervulde, kan het enige getuigschrift dat de aanvraag 9ter vervoegt niet als medisch getuigschrift beschouwd worden. Bijgevolg is de aanvraag bij gebrek aan medisch getuigschrift onontvankelijk.”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9ter en volgende van de vreemdelingenwet, van artikel 75 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het

vreemdelingenbesluit), van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Tot slot voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en van de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna verkort EVRM).

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Door het feit dat:

Gezien de Directie-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken op 09/09/2011 tegen mijn verzoeker een beslissing van verwerping van de aanvraag van machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 nam en die aan de verzoeker op 19/09/2011 betekende;

Dat de tegenpartij zodoende haar willekeurige macht toepaste;

Terwijl:

1. Overwegende dat mijn verzoeker beweert dat de tegenpartij zodoende haar verplichting tot motivering verzuimde, die door elke administratieve overheid bij het nemen van een beslissing gerespecteerd dient te worden;

Dat de genomen beslissing inderdaad op een helemaal stereotiepe manier gemotiveerd wordt en geen rekening houdt met de omstandigheden van deze zaak

Dat eraan herinnerd dient te worden dat de verplichting tot motivering voor de tegenpartij die oplegt de situaties te individualiseren en de overwegingen in rechte en in feite uit te leggen, waarop de beslissing gegrond wordt;

Dat het zo duidelijk is dat de tegenpartij haar beslissing diende te motiveren, als men van alle elementen van de zaak rekening houdt;

Dat men in casu beschouwen mag dat de tegenpartij artikelen 1 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zowel als artikel 62 van de wet van 15 december 1980 geschonden heeft;

Dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 inderdaad herhaalt dat de administratieve beslissingen op een voldoende manier gemotiveerd dienen te worden;

Overwegende dat de bestreden beslissing absoluut geen rekening houdt met de correcte situatie van mijn verzoeker;

2. Overwegende dat mijn verzoeker ook de toepassing van artikel 3 van Het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens, zowel als de schending van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 meent op te roepen;

Dat er te dien einde eraan herinnerd dient te worden dat een aanvraag van machtiging tot langer verblijf op het grondgebied van het Rijk op grond van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980 op artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens gegrond wordt;

Dat de tegenpartij via de in het kader van huidige procedure bestreden akte alleen maar laat opmerken dat de medische attesten die door de verzoeker ter staving van zijn aanvraag neerlegde door de Heer H. G. opgesteld worden» die op 28 februari 2007 van de Orde der Geneesheren geschrapt werd;

Dat er eerst opgemerkt dient te worden dat mijn verzoeker geen schuld aan dit feit heeft;

Dat er ook opgemerkt dient te worden dat de tegenpartij zelf beslissing van ontvankelijkheid nam betreffende aanvraag van machtiging tot verblijf, terwijl die uitsluitend gegrond werd op medische attesten die door de heer GLORIEUX opgesteld werden, en dit na de datum van de schrapping van deze arts van de Orde der Geneesheren;

Dat het dus in casu overduidelijk is dat de fout die door de verzoeker gepleegd werd onoverwinnelijk is en tegen hem niet ingeroepen kan worden;

Dat de tegenpartij de verzoeker op zijn vergissing betreffende de persoon had kunnen wijzen en zelfs hem vragen en nieuw door een andere specialist opgesteld medisch attest neer te leggen;

Dat de tegenpartij integendeel meer dan 2 maanden wachtte om de verzoeker een beslissing van verwerping op die enige grond te betekenen;

Dat de tegenpartij haar beslissing baseert op een medisch advies van haar raadgevende arts van wie de hoedanigheid van specialist niet vermeld wordt;

Dat de tegenpartij in casu artikel 3 van Het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens schendt, verdrag waarop elke aanvraag van machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 gebaseerd wordt;

Dat de tegenpartij inderdaad in het kader van de bestreden beslissing geen stelling neemt betreffende de grond van de aanvraag van de verzoeker;

Dat er dus met de gezondheidstoestand van de verzoeker rekening gehouden dient te worden om de bestreden beslissing teniet te doen.”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name naar artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die er aan ten grondslag liggen, met name dat het standaard medisch getuigschrift niet werd gevoegd bij de aanvraag omdat het voorgelegde getuigschrift afkomstig was van een voor het leven geschorste arts, zodat het niet als een medisch getuigschrift kan worden beschouwd.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Deze motivering die verzoeker zonder meer toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de bestreden beslissing onderbouwen, is pertinent en draagkrachtig. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze *"slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen"*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat *"de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed"*. Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die niet minder streng is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, – zodat de bestreden beslissingen derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de voornoemde wet van 29 juli 1991 oplegt. Aangezien hiervoor is vastgesteld dat de voornoemde wet van 29 juli 1991 niet is geschonden, geldt eenzelfde vaststelling wat de schending van de in artikel 62 van de vreemdelingenwet vervatte motiveringsplicht betreft.

In zoverre verzoeker een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, merkt de Raad op dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is

gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624, RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* een onderzoek van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.”

Uit voormelde bepaling volgt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet slechts ontvankelijk kan worden verklaard wanneer bij de aanvraag een standaard medisch getuigschrift wordt gevoegd, met vermelding van de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Dit gegeven wordt op zich niet betwist door verzoeker. Verzoeker meent echter dat hij aan deze voorwaarde heeft voldaan en stelt dat hem zelf geen schuld treft aan zijn onwetendheid omtrent de levenslange schorsing van deze arts, wat in zijn hoofde als overmacht dient te worden aanzien. *In casu* is de verwerende partij van oordeel dat het medisch attest van Dr. H.G.(...), welk was gevoegd bij de aanvraag, niet voldoet aan deze voorwaarde en dit om reden dat Dr. H.G.(...) op 28 februari 2007 levenslang werd geschorst. Bij gebrek aan medisch getuigschrift verklaart de verwerende partij de aanvraag onontvankelijk. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins de motivering van de bestreden beslissing betwist waar deze stelt dat Dr. H.G.(...) op 28 februari 2007 levenslang geschorst werd. Het loutere feit dat verzoeker van oordeel is dat hem geen schuld treft en dat hij onwetend was wat betreft dit gegeven, doet geen afbreuk aan de motivering van de beslissing. De vaststelling in de bestreden beslissing dat de getuigschriften van Dr. H.G niet als medisch getuigschrift kunnen worden beschouwd, steunen op de stukken van het dossier. Er is dus sprake van een correcte feitenvinding. De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, deugdelijke en pertinente motieven. De schending van de materiële motiveringplicht kan niet worden aangenomen.

Evenmin toont dit betoog aan dat de verwerende partij haar beslissing niet met de nodige zorg zou hebben voorbereid of zonder kennis te hebben genomen van alle zaken van het dossier. Van verzoeker kan ook enige zorgvuldigheid worden verwacht. Zo komt het aan verzoeker toe om de overheid van correcte informatie te voorzien. Op de verwerende partij rust geen verplichting om zelf de nodige informatie in te winnen. Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij betoogt dat de verwerende partij hem had moeten verwittigen zodat hij ander medisch getuigschrift van een andere specialist had kunnen voorbrengen. De bestreden beslissing, die ondanks wat verzoeker voorhoudt, geen beslissing ten gronde is, maar enkel de ontvankelijkheid van de aanvraag beoordeelt, houdt juist de mededeling aan verzoeker in dat het medisch attest dat hij bij zijn aanvraag voegde niet kan volstaan om over te gaan tot een beoordeling ten gronde. Het staat verzoeker vrij om een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in te dienen, die, indien ze ontvankelijk wordt verklaard, aan een onderzoek ten gronde kan worden onderworpen.

In zoverre verzoeker aanvoert dat de verwerende partij haar beslissing baseert op een medisch advies van haar raadgevende arts, wiens hoedanigheid van specialist niet is vermeld, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing geenszins is gebaseerd op een medisch advies van haar adviserend geneesheer. De bestreden beslissing betreft enkel de ontvankelijkheid van de aanvraag en niet de gegrondheid. Enkel wanneer een aanvraag ontvankelijk is, zullen de medische gegevens voorgelegd worden aan een ambtenaar-geneesheer die een advies zal geven aan de staatssecretaris. Dit middelenonderdeel mist feitelijke grondslag.

Daar waar verzoeker meent dat er rekening diende te worden gehouden met zijn gezondheidstoestand, dat dit echter niet gebeurd is en dat zulks reeds volstaat om de bestreden beslissing teniet te doen, kan verzoeker niet gevolgd worden. Uit de bepaling van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan duidelijk afgeleid worden dat er twee fases zijn in de beoordeling van een dergelijke aanvraag, met name de ontvankelijkheidsfase en de gegrondheidsfase. Een aanvraag kan enkel op haar gegrondheid worden beoordeeld voor zover ze ontvankelijk is. Aangezien verzoekers aanvraag niet ontvankelijk is diende de verwerende partij de gegrondheid van verzoekers aanvraag niet verder te onderzoeken en diende zij in deze fase aldus geen rekening te houden met de gezondheidstoestand van verzoeker. Nogmaals dient te worden aangestipt dat verzoeker indien gewenst een nieuwe aanvraag kan indienen, waaraan een behoorlijk ingevuld standaard medisch getuigschrift uitgaande van een arts die niet geschorst is door de orde van geneesheren kan indienen. Zo de nieuwe aanvraag ontvankelijk wordt verklaard, zal er rekening worden gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 75 van het vreemdelingenbesluit laat verzoeker na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden. Bijgevolg dient te worden besloten dat verzoeker de schending van artikel 75 van het vreemdelingenbesluit niet op een ontvankelijke wijze uiteenzet.

Tevens voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Hier dient te worden opgemerkt dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet “concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen” (RvS 20 mei 2005, nr. 144 754).

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker op geen enkele wijze aangeeft op welke wijze hij meent dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM. Hij beperkt zich ertoe te stellen dat een aanvraag om medische redenen gegrond wordt op artikel 3 van het EVRM. Nogmaals dient te worden herhaald dat de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de ontvankelijkheid van de aanvraag en geenszins over de gegrondheid. Wat betreft de gegrondheid van de aanvraag kan verzoeker worden bijgetreden waar hij aangeeft dat de wetgever de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 van het EVRM. Aangezien de bestreden beslissing geen uitspraak doet over de gegrondheid van de aanvraag is deze argumentatie van verzoeker niet dienend. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen bevel in om het grondgebied te verlaten.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU